

พุทธพร รักชีวี 2554: การพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรที่อยู่อาศัยอยู่รอบป่ากันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุย แขวงไชยบุรี ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการทรัพยากรป่าไม้) สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรป่าไม้ ภาควิชาการจัดการป่าไม้ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์สันติ สุขสอาด, วท.ด. 161 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สภาพเศรษฐกิจและสังคมของราษฎรที่อยู่อาศัยอยู่รอบป่ากันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุย 2) การพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรที่อยู่อาศัยอยู่รอบป่ากันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุย และ 3) ปัจจัยที่มีผลต่อการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรที่อยู่อาศัยอยู่รอบป่ากันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือราษฎรที่อยู่อาศัยอยู่รอบป่ากันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุยจำนวน 226 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ F-test กำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า ราษฎรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 41.04 ปี ส่วนใหญ่มีเผ่าพันธุ์เป็นลาวลุ่ม จบการศึกษาระดับชั้นประถม อาชีพหลักทำนา มีอาชีพรองร้อยละ 34.1 และมีสถานทางสังคม ร้อยละ 78.8 ระยะเวลาการตั้งถิ่นฐานเฉลี่ย 37.02 ปี มีที่ดินถือครองเฉลี่ย 13.53 ไร่ มีรายได้เฉลี่ย 73,996.46 บาทต่อปี รายจ่ายเฉลี่ย 44,505.31 บาทต่อปี ราษฎรร้อยละ 95.5 ได้รับข้อมูลข่าวสารในการอนุรักษ์จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีความรู้ในด้านอนุรักษ์ในระดับมากคิดเป็นร้อยละ 97.9 ทรัพยากรป่าไม้ที่ราษฎรพึ่งพิง ได้แก่ ฟืน ไม้ในการก่อสร้าง ไม้ไผ่ พืชสมุนไพร ผลไม้ หน่อไม้ หวาย ดอกแขม เห็ด พืชผัก และแมลงกินได้ โดยมีมูลค่าเท่ากับ 6,307,248.89 บาทต่อปี

การทดสอบสมมติฐานพบว่าเพศ อายุ เผ่าพันธุ์ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก อาชีพรอง จำนวนสมาชิกในครัวเรือน จำนวนแรงงานในครัวเรือน ระยะเวลาการตั้งถิ่นฐาน ขนาดพื้นที่ที่ดินถือครอง รายได้ของครัวเรือน รายจ่ายของครัวเรือน การรับรู้ข้อมูลข่าวสารในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ การเข้าร่วมกิจกรรมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ และความรู้ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรแตกต่างกันมีการพึ่งพิงทรัพยากรป่าไม้ในพื้นที่กันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ไปใช้ในการวางแผนในการจัดการพื้นที่ป่ากันชนของป่าสงวนแห่งชาติน้ำปุยได้